



JUSTITSMINISTERIET

Administrationsafdelingen

Folketinget  
Retsudvalget  
Christiansborg  
1240 København K

Dato: 29. november 2010  
Kontor: Økonomikontoret  
Sagsbeh: Rikke Ørum Petersen  
Sagsnr.: 2010-0030-0128  
Dok.: 18659

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 258 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 3. november 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Benny Engelbrecht (S).

Lars Barfoed

/

Anne Kristine Axelsson

Slotsholmsgade 10  
1216 København K.

Telefon 7226 8400  
Telefax 3393 3510

[www.justitsministeriet.dk](http://www.justitsministeriet.dk)  
[jm@jm.dk](mailto:jm@jm.dk)

### Spørgsmål nr. 258 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

” Kammeradvokaten - statens advokat - skriver i sin undersøgelse af det digitale tinglysningsprojekt fra 14. september 2010 på side 186-187 om den aftale, som Tinglysningsretten mener at have indgået mellem Tinglysningsretten og finanssektorens organisationer bl.a.: "Grundlæggende må det jo være sådan i et retssamfund, at en regulering af et område sker ved lov eller bekendtgørelse, mens aftaler mellem myndigheden og borgerne eller disses repræsentanter ikke har nogen rigtig plads i retskildesystemet." og "Den aftale, der faktisk blev indgået, må således efter min opfattelse anses som en nødløsning, der er langt ringere end, hvis hjemmelsbestemmelsen i loven § 15, stk. 16, var udnyttet." Er ministeren enig i denne vurdering fra statens egen advokat?"

### Svar:

Justitsministeriet er enig i Kammeradvokatens betragtning om, at en regulering af et område i forhold til borgerne som udgangspunkt bør ske enten ved lov eller bekendtgørelse, og at der ikke er tale om sædvanlig fremgangsmåde, når en myndighed indgår en aftale om håndtering af en særlig sagstype med borgerne eller disses repræsentanter.

Justitsministeriet er endvidere enig med Kammeradvokaten i, at retsstillingen set fra Tinglysningsrettens side som udgangspunkt – når hjemlen i § 15, stk. 6, ikke var udnyttet – var den, at det var en pligt for Tinglysningsretten at konvertere alle papirbaserede pantebreve, som retten modtog.

Vedrørende udnyttelse af bemyndigelsesbestemmelsen til at fastsætte krav til anmeldelsen i forbindelse med konvertering af papirpantebreve finder Justitsministeriet som anført af Kammeradvokaten, at: ”en udstedelse af en bekendtgørelse imidlertid nok ville have forudsat, at Tinglysningsretten havde peget på, at dette kunne være ønskeligt.”

Som det fremgår af den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 257 (alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, var det bl.a. på baggrund af den ændring af loven om digital tinglysning, som blev gennemført med lov nr. 504 af 12. juni 2009, forventningen, at banker og realkreditinstitutter i vidt omfang ville foretage en omdannelse (konvertering) af de papirbaserede pantebreve til digitale pantebreve frem for at sende pantebrevene til Tinglysningsretten til konvertering. Om baggrunden for at Justitsministeriet i øvrigt ikke valgte at udnytte hjemmelsbestemmelsen i § 15, stk. 6, i

loven om digital tinglysning, henvises der til besvarelsen af spørgsmål nr. 257 (alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.